

GRAMMATICA
GRÆCA
FRANCISCI
SANCTII
BROCENSIS,
IN

Inclÿta Salmanticenſi Academia primarij Rhe-
torices Græcæque linguæ doctoris.

Ex officina Christophori Plantini,
Architypographi Regij.

M. D. LXXXI.

L I T E R A R V M C H A R A -
C T E R E S , N O M I N A , E T
P R O L A T I O N E S .

Α α	Αλφα	Alpha	a
Β β ϸ	Βῆτα	Beta	b
Γ γ Ϛ	Γάμμα	Gamma	g
Δ δ δ'	Δέλτα	Delta	d
Ε ε	ΕΨιλόν	Epsilon	e tenue
Ζ ζ ζ'	Ζῆτα	Zeta	z
Η η	Ηῆτα	Eeta	e longum.
Θ θ θ'	Θῆτα	Theta	th
Ι ι	Ιῶτα	Iota	i
Κ κ	Κάππα	Cappa	c. l. k
Λ λ	Λάμβδα	Lambda	l
Μ μ	Μῦ	Mu	m
Ν ν	Νῦ	Nu	n
Ξ ξ	Ξῖ	Xi	x
Ο ο	Ο μικρόν	O micron	o paruum
Π π π'	Πῖ	Pi	p
Ρ ρ ϱ	Ρῶ	Rho	r
Σ σ σ'	Σίγμα	Sigma	f
Τ τ τ'	Ταῦ	Tau	t
Υ υ	ΥΨιλόν	Vpsilon	u tenue
Φ φ	Φῖ	Phi	ph
Χ χ	Χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	Ψῖ	psi	ps
Ω ω	Ω μέγα	O mega	O magnum

G R A M -

GRAMMATICA EST ARS
 LOQVENDI, CVIVS FINIS EST
 CONGRVENS ORATIO. ORATIO
 constat ex vocibus: Voces ex syllabis: Syllabæ
 ex literis.

DE LITERIS.

LITERA est indiuidui soni comprehensio, estque voca-
 lis, aut consona.

Vocalis est litera quæ per se Syllabam efficit: Sunt autem
 vocales apud Græcos septem, quarum duæ semper breues e o.
 Duæ semper longæ n ω. tres ancipites, α, ι, υ.

Ex vocalibus fiunt duodecim diphthongi, sex propria, tres
 dura, tres impropria. est autem diphthongus sonus in vna syl-
 laba duarum vocalium.

Propria.

Cacophonæ.

Impropria.

ει, αυ, ει, οι, ου
 αι, αυ, ει, οι, ου

γ, ηυ, ωυ
 υι, ēευ, οου

α, η, φ
 αι, ēε, οο.

Consona sine vocali syllabam non efficit: sunt verò conso-
 nantes decem & septem, ex quibus nouem muta, & octo se-
 minuocales.

Muta rursus diuiduntur in tres partes, tres tenues, tres
 medias, tres aspiratas. hoc ordine.

Tenues,

Media,

Aspirata,

π

β

φ

κ

δ

χ

τ

θ

ψ

Semiuocales octo ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ; ex his tres priores,
 ut duplices, id est duarum literarum compendia. Quatuor
 uentes dicuntur immutabiles, quod in obliquis nominum
 verborum non mutantur. Aliquando liquefcunt.

De veris literarum sonis.

Constat Cadmum à Phœnicibus in Græciam literas sexdecim inuexisse; quæ totidem sonis exprimendis fuerunt satis. α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ. vnde Græca litera ab Hebræis (nam & Phœnices Hebræi fuerunt) originem duxerunt. Palamedes, & Simonides, nulla necessitate, maximo tamen fructu (vt scriptio minus laboriosa esset, & compendiosa magis) octo addiderunt, η, ω, ζ, ξ, ψ, θ, φ, χ.

Αλφα, Alpha, ex Hebræo Aleph, quasi Alepha. Latinis sonat, A. vt, ἀγω, ago. Migrat aliquando in E, vt τάλαντον, talentum. raro in I. Κάναςπον, canistrum.

Βήτα, Beta, non Vita ex Heb. Beth, est omnino Latinum, B, vt Βάκχος, Bacchus. Cicero affirmat vocem Bineæ esse apud Græcos obscenam, apud Latinos nequaquam. eodem igitur sono apud utrosque profertur. Cratinus, citante Suida, vocem ouium hac scriptura significat, βῆ, βῆ, id est, bee, bee. Quid, quodd β, solet conuerti in suam tenuem & crassam, quod non fieret, si v, sonaret. in tenuem vt βόσκω, pasco: βῆσαι πάρε. in crassam, vt, ἑπίαμβος, triumphus.

Γάμμα, Gamma, Ionicè, Gemma. ab Heb. Gimel: sonat Latine G. vt, ἐγὼ, ego: vertitur aliquando in N. vt ἀγγελος, angelus.

Δέλτα, Delta, ab Heb. Daleth, siue Deleth, inde Deleta & syncope Delta. sonat D. vt, Δέκα, decem: interdū migrat in β. vt δισβίς, & in L, vt Οδυσσεύς, Vlysses.

Εψίλον, Epsilon, E tenue, seu exile, vt differat ab η, sonat E. vt ἐγὼ, ego.

Ζήτα, Zeta, non Zita; ab Heb. Tsade, non Zain. neque enim enunciari debet, vt, s, inter vocales, aut vt duplex ss. sed vt, ds, qui sonus est suauissimus. Qui asserunt valere sd, Dorica dialecto decepti sunt. Dores enim dicunt σφισδω, pro σφισσα, σδουδον pro ζουδον, σδων pro ζων. Latinis est aliquan-

do ff. vt, πατριζω, μάζα, patrisso, massa.

• Η̄τα, Eeta, ab Hebræo densissima Hebraorum consonante hæc (vt ait Plato in Cratylo) pro E longo posita est. Quod hac ratione factum esse aiunt: vetustissimi bis pingebant literas quas produci vellent: vt δεεμϞ, δηημϞ: ἀνδρονταϞ, ἀνδρωτϞ. Postea Simonides Medicus ex duobus EE inuertit alteram sic, EϞ deinde coniunxit H. Antiquitatis vestigium apparet in Βε̄λ qui fuit Βη̄λϞ Belus Nini pater, Assyriorum rex, Babylonius pro Deo cultus. Terentianus loquens de ε̄ η̄. Ε̄ ο̄ ω̄, sic ait: Temporum momenta distant, non soni natiuitas. Huc adde quod de voce ouium Ε̄η, Ε̄η docebat Crauius. Vide hęc spectantia apud Varronem, lib. 2. rustic. cap. 1. Profertur igitur H. non 1. sed sono vasto inter A, & E. vnde apud Græcos quicquid scribitur per α longam verti potest in η, aut contrā: vt μᾶλα, μάλα, mala. φῆμα, φάμα fama: μήτηρ, μάτηρ, mater: ΠρίηπϞ, ΠρίαπϞ Priapus. Quin & Græci qui res Rom. scripserunt, dicunt ΠομπηῖϞ Pompeius, & ΚορνηλῖϞ, Cornelius, ΑὐρηλῖϞ, Aurelius. λήγᾱτϞ, legatus: μάνης, μάνης: Βελήηρῖ, Valere.

Θ̄ητα, Theta, non Thita, ab Hebræo Theth: refert anseris strepitū: vt θε̄ς. transit aliquando in suam tenuem: vt θρίαμϞ, & triumphus: & in suā mediam, vt θε̄ς, Deus, θε̄ς, Det.

Ῑωτα, Iota trisyllabon, semper est vocalis, vt Ιάσον, Iason. ab Hebræo Iod sonat 1. exile. Latini nunc Græcos, nunc Hebræos imitantur, quum Iacob, Iesus, Iudas, nunc dissyllaba, nunc trisyllaba pronunciant. Iod enim apud Hebræos semper est consonans: vt apud Græcos vocalis.

Κ̄αππα, ex Hebræo Cap, j. Καπ̄ο̄ γὰρ ἵηται. Ieu K. Sic etiam Q. transit aliquando in suam mediam: vt, Κοβερ̄ω, gubernio, ΚόκκϞ, cygnus.

Λ̄άμβδα, Lambda, ex Hebr. Lamed sonat L. vt, λίνϞ, λινϞ, linum.

Mũ, Mu, per u, gracile. Iones vocant μῶ, longiusculè dis-
cesit ab Hebræo Mem.

Nũ, Nu. ab Heb. Nun, sonat N. Νῆσος, Nestor.

Ξĩ, Xi, ab Heb. Schin, valet cs, l. gs, quod in obliquis ap-
paret, φοίνιξ, φοίνικι, τέπιξ τέπιγι.

Οικυρόν, o paruum, vt differat ab ω.

Πĩ, Pi, ex Heb. Pe, sonat P. vt, Γάτερ, Pater. vertitur
nomnunquam in suam mediam: vt πῆξος, Buxus. dubito an in
crassam, nam τροπαῖον melius dicitur tropæum, quàm tro-
pheum.

Ρῶ, Roo, ex Heb. Res, valet R. aspiratur in initiis, vt Ρό-
δος, Rhodus. si geminetur, prius tenue, postèrius aspiratum
erit, Γύρρος, Purrhus.

Σίγμα, Sigma, ex Heb. Samech, Doricè San, teste Hero-
doto, sonat S. vt σῦς, sus.

Ταῦ, Tau, non Taf, ab Heb. Tau: valet T. vt Τίταρ, Titan.
apud Ægyptios magno in cultu habita.

Υψιλόν, Y, id est u, tenue: vnde nostrum u suavius sonat
quàm Ou. Latini semper in u transtulerunt: vt αὔρα, aura,
αὐλή, aula, ἄγυα, angulus, ἄστυ, astu; βύβης Bubo, βότρυς
botrus: γόβη genu, γροῦσιζω grunio, δύο duo: ἐν δύο in duo:
θύω thure lito; κύμνον cuminum, κλύω cluo, κλυτός inclu-
tus: κύβητος cubus; κυβερνῶ guberno, κλύπητος clupeus, κυπά-
ρειος cupressus, κύτις cutis, Κύμα Cumæ: λύω luo, λύκος
lupus; Μύσα l. μῦσα Musa, μύρανα Murena, μύπητος muti-
lus, ὠζείω mussō, μύζω mussō, μῦς mus, μαρσύπιον marsu-
pium, ὠλλέω mullare. i. suere: πύω suo: πύω τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
τύω τυω, ὑψιλόν ὑψιλόν, ὑψιλόν turbare, ταῦρος ταν-
rus, τύρρις. l. τύρρις, turris, τύφος τυφhus; ῥύτις Ruta; σῦς
sus, σαμβύκη sambuca, στυπῶν stupa, ὑπέρ super, ὑπὸ sub, ὑψί
sus: συγὴ fuga, σύω suo. Quid quidd qui transtulerunt nomi-
na propria in Græcam linguam sic loquuntur: σούλλας, Sulla
Νυμῶ

Νυμῆς Numa, Ρώμωλ & Romulus, Τύλλι & Tullius, ουρία Suria. Qui tamen hoc non credunt Ἰ. sonare u, adeant Sospitrum Carisum, Terentianum Maurum, Victorinū, Terentium Scaurum, Verrium Flaccum, ubi pertinaciam deponēt.

Φί, Phi, ex Heb. Phe. l. Pe; in Græcis vocibus sæpius retinetur: ut Philosophus, Sophista: in aliquibus transit in F. ut, φήμη, fama, ουγή, fuga, φηγός fagus, φῶρ fur. Transit & in suam mediam: ut, ἀμφω ambo.

Χι, Chi valet ch, id est C aspiratum, ut, χῆ & chaos.

Ψι, Psi, valet ps. aliquando Bs, ut αἰθίοψ & αἰθίοπ & Æthiops æthiopsis, Ἀραβ & Ἀραβ & Arabs Arabis.

Ω μέγα, O magnum, siue oo. Latinos hac litera non carere docet Terentianus: Nam populus pro arbore, hiante proferatur ore; pro plebe, pressus & contractis labris.

Notabis voces in quibus sit ξ, θ, υ, φ, χ. Græcas esse, aut saltem non Latinas: quare peccant qui scribunt charus, sepulchrum, simulacrum & similia.

Cæteraque notantur de peculiaribus sonis consonantium. post alias, deliramenta putato: nec enim τ sonat δ post υ. Alioquin nihil differrent οἶκονδε, & οἶκοντε, & τὸν τερόειον, & τὸν δρόειον. Et quorsum illa acris disputatio περὶ ἐντελεχείας, καὶ ἐνδελεχείας?

DE DIPHTHONGIS.

SI diphthongus (ut vox ipsa sonat, & omnes definiunt) syllaba est ex vocalibus sonum suum retinentibus conflata, cur Græcè docemur ex duabus vnum sonum efferre? quid ob-

Αι, sonat ai ut, Hispanè dais, vais: Αἶαξ Aiax, Μαῖα Maia. αι αι, αι αι. ex Quintiliano, Plutarcho, Gellio.

Αυ, sonat au, ut Hissp. Hauta pauta αὐλή aula, Ταῦρος Taurus: Aristophanes canis latratum per αὐ αὐ, expressit, id est au, au, non af af.

Ei sonat ei; vt Hispanè seis, veis. Latinis olim frequens, vt queis, omneis, treis, triumphauit de Latineis, de Gabineis. Καλλιόπεια Calliopeia, ἐλεγεῖα elegia.

Eu, sonat eu, vt Lusitanis meu, teu, seu. Ἐγε euge, εὐς Eurus: εὐχαριστία eucharistia.

Oi, sonat oi, vt Hispanè voi estoi, uol, oidi, & Doricè οἶ, Galli dicunt moy, soy, toy. Nō igitur sonat i. Alioquin nō differrent mōtis obesitas, & ποῖστος qualitas: nec λιμὸς fames, λοιμὸς pestis. Antiqui vsurpabant hanc diphthongum, Quoi dono lepidum nouum libellum? & sapē apud Plautum.

Ou, sonat ou; vt, Lusitani coufa, mouro, touro: μῦσα Musa: Prisci Latini V longum sic scribebant lamen, uentij.

Ti, vel y, sonat uī, vt Hisp. cuidado, mui: ἄρπυια Harpyia. Gallicè lui illi, puis puteus. Latini cui huic.

Hu, sonat eu, fit ex eu, vt supra.

Ωu, fit vt, ou, Ionum est propria: illi enim pro ὠυός dicunt ὠυτός.

Sunt & tres impropria a, n, o. sonant aa, ee, oo. sed in literis maiusculis Iota non subscribitur sed adscribitur; Αι, Ηι, Ωι.

DE VOCIBVS.

VOx est qua vnumquodque vocatur: cui accidunt Accentus, Figura, Species.

Accentus est vocis modulatio, cuius quatuor possunt esse partes, toni, spiritus, tempora, passiones.

	(Acutus)	
Toni	{	Grāuis ἡστία.
	{	Circumflexus σῆ.

Vltima existēte longa accentus non collocabitur in antepenultima. Sed ai, oi, habentur breues quoad accentum nisi sequatur consona.

Spiritus

Spiritus	{	Densus	ρ	ἀγιϞ.
		Tenuis	ι	ἰσυχρὸς.
Tempora	{	Longum	-	ἄρες.
		Breue	υ	ἄρες.
Passiones	{	Auersio	Ϟ	κατ' ἐμῶ.
		Distinctio	Ϟ	ὁ, τι.
		Subunio	Ϟ	ὁ τι.

Figura ostendit sitne vox simplex, an composita: vt ἰππϞ
φίλιππϞ. Addunt & decompositam: vt φιλίππιδης.

Species ostendit, sitne vox prima, an aliunde flexa: vt ἄρε-
ρὸς, ἐπέειϞ.

Numerus est differentia vocis secundum unitatem aut
multitudinem, apud Gracos est triplex. Singularis, qui unum
significat; vt homo viuit. Dualis, qui duo; vt oculi vident:
Pluralis, qui plura; vt homines viuunt.

Voces omnes aut numeri participes sunt, aut expertes.
Participes numeri sunt Nomen, Verbum, Participium. Ex-
pertes numeri Prepositio, Aduerbiu, Coniunctio: que par-
tes orationis appellantur.

DE NOMINE.

Nomen est vox particeps numeri casualis cum genere,
ex quibus differentiis oritur Declinatio.

Casus est specialis differentia numeri nominalis: sunt au-
tem, vt apud Latinos, sex: non enim carent sexto casu, vt
omnes Grammatici inculcant, vt postea probabimus.

Genus est differentia nominis secundum sexum. Sunt au-
tem generum tria. ~~...~~ siue articulus est ὁ,
femininum ἡ, Neutrum τὸ.

Singularia. Dualia. Pluralia.

Articuli	{	Masculini.	ὁ τὸ τῶ τῶν. τὰ, τῶν. οἱ τῶν τοῖς τῶς.
		Feminini.	ἡ τῆ τῆν. τὰ, ταῖν. αἱ τῶν ταῖς τῶς.
		Neutri.	τὸ τὸ τῶ τὸ. τὰ, τῶν. τὰ τῶν τοῖς τὰ.

Vox δ deseruit omnibus vocatiuis: Sextus casus similis est semper datiuo. Porro nomina omnia aut non crescunt in genitiuo, aut crescunt: illa parisyllaba dicuntur, hæc imparisyllaba.

De Nominibus parisyllabis.

ἀνδρ. ος.
πόδ. ος.

Nomina in Θ , sunt masculina, vel feminina, & sequuntur articulos masculinos, faciuntque vocatiuum communem in ϵ . Nam Attici semper recto similem faciunt.

ῥῆσ. α.
κλάσ. ε.
μαρτ. α.

Nomina in A. L. u. sunt feminina & sequuntur articulos femininos. Finita in $\rho\epsilon\alpha$ & α purum seruant α . in toto singulari. Genitiuus pluralis circumflectit vltimam $\mu\epsilon\sigma\omega\upsilon$.

ξίλον.

Nomina in $\omega\upsilon$, sunt neutra, & sequuntur articulos neutros: Et vbique tres casus similes habent more Latinorum.

Exceptio.

ὄστρε. ος.
χρῆσ. ος.

Finita in $\alpha\epsilon$ & $\upsilon\varsigma$ parisyllaba faciunt genitiuum in ν , ceteros casus in vocalem recti, addito υ . in accusatiuo. Dualis & pluralis sequuntur articulos femininos.

De Nominibus imparisyllabis.

νίτρω.

Nomina crescentia cuiuscumque generis & terminationis mittunt Genitiuum in Θ . Datiuum in ι . Accusatiuum in α . Vocatiuum similem recto, aut detracto Sigma. Dualis ϵ , $\omega\upsilon$. Pluralis, $\epsilon\varsigma$, $\omega\upsilon$, $\sigma\iota$, $\alpha\varsigma$.

ἴπ. ος.
β. ος.

Sed finita in $\iota\varsigma$, vel $\upsilon\varsigma$, declinata per $\omega\varsigma$ purum, faciunt accusatiuum in υ .

De Contractio

ἄσπε. ος.
ἰπ. ος.

Contractio fit in Datiuo Singulari, & in Nominatiuo, Accusatiuo, Vocatiuo pluralibus per $\epsilon\iota$, si in penultima integri sit ϵ . si verò ι , in ι . Et $\epsilon\alpha$ semper contrahitur ad υ .

Ἀρῆσ. ος.
Ἰπ. ος.
Ἄλβ. ος.
Ἰπ. ος.

Nomina in $\upsilon\varsigma$, & neutra in $\epsilon\varsigma$, Θ , contrahunt præterea genitiuum sing. in $\omega\upsilon$. pluralem in ω .

Neutra

Neutra in α purum & $\rho\alpha\varsigma$ contrahunt Genitiuos, in ω , & $\kappa\rho\iota\alpha\varsigma$.
 quatuor illos casus in α . $\kappa\rho\iota\alpha\varsigma$.

Nomina in $\omega\varsigma$. l. ω . sic declinantur: $\Delta\iota\delta\acute{\omega}\sigma\iota$ & $\epsilon\tilde{\iota}\varsigma$, $\sigma\iota$ $\acute{\omega}\iota$, $\delta\acute{\omega}\alpha$ $\tilde{\omega}\iota$, $\acute{\omega}\iota$ $\tilde{\omega}\iota$,
 & $\delta\delta\acute{\omega}\iota$. dualis & pluralis vt articuli masculini.

Cetera huc spectantia in annotationibus ad nomina dicentur.

DE VERBO.

Verbum est vox particeps numeri personalis cum tempore: ex his differentiis oritur coniugatio.

Persona (quæ rectius facies diceretur) est specialis differentia numeri verbalis. in singulari & plurali semper est triplex: vt Dico $\epsilon\iota$, $\iota\tau$. dicimus, dicitis, dicunt. At in duali prima persona non inuenitur, si prima pluralis sit in $\omega\upsilon$. secunda sit vbi que in $\tau\omega\upsilon$, l. $\delta\omega\upsilon$, cui similis erit tertia, si finiat vltimam pluralis in ι . l. α , in reliquis desinit in $\tau\omega\upsilon$ l. in $\delta\omega\upsilon$. & in imperatiuo in $\tau\omega\upsilon$, l. $\delta\omega\upsilon$.

Secunda itaque persona in omni tempore fit à secunda plurali ϵ , in $\omega\upsilon$. Prima persona dualis in voce passiva fit à prima plurali α , in $\omega\upsilon$. Itaque quoties verbum desinit in $\tau\omega\upsilon$ l. $\delta\omega\upsilon$: $\tau\omega\upsilon$ l. $\delta\omega\upsilon$: $\tau\omega\upsilon$ l. $\delta\omega\upsilon$, dices esse dualem: quem numerum, propter infrequentiam, non apponemus in coniugatione.

Persona diuidit verba omnia in personalia, $\epsilon\iota$, $\iota\tau$, $\epsilon\tilde{\iota}\varsigma$, $\sigma\iota$, $\acute{\omega}\iota$, $\tilde{\omega}\iota$, $\acute{\omega}\iota$, $\tilde{\omega}\iota$. Personale seu finitum est, quod numeros, personas, tempora finit & determinat: vt, amo, legissem. Impersonale, seu infinitum est, quod neque numeros, neque personas, neque tempora desinit: vt amare, legisse.

Verbum presens, prateritum, aut futurum. Verbi finiti decem sunt tempora, eaque duplicia, aliquando triplicia.

Tempora prima sunt $\acute{\omega}\epsilon\iota\varsigma$ finita. Secunda vel tertia, $\omega\upsilon\tau\alpha\kappa\tau\iota\kappa\alpha$ subiungentia.

Qui finxere modos, ratione modoque carebant.

De con-

De coniugatione in Actiuis.

Ἐνεσὼς tempus presens.

Honoro.	1. Τίω, τίεις, τίει.	Plu. τίωμεν, τίετε, τίουσιν.
Honoratam.	2. τίω, τίης, τίη.	τίωμεν, τίητε, τίωσι.

παρὰτατικός, imperfectum tempus, siue infectum.

Honorabam I.	ἔπον, ἔπες, ἔπε.	ἔτιώμεν, ἔτίετε, ἔπον.
Honorarem 2.	τίομι, τίοις, τίοι.	τίομεν, τίοιτε, τίοιεν.

παρῆκείμενος, adiacens presenti.

Honoravi I.	τέπικα, τέπικας, τέπικε.	τετίκαμεν, τετίκατε, τετίκασι.
Honorauimus.	2. Τετίκω, τετίκης, τετίκη.	τετίκωμεν, τετίκητε, τετίκωσι.

ὑπερσυντελικός, plusquam perfectum.

Honorauissem I.	ἔτετίκειν, ἔτετίκεις, ἔτετίκει.	ἔτετίκειμεν, ἔτετίκειτε, τίκεισαν.
Honorauissem.	2. τετίκοιμι, τετίκοις, τετίκοι.	τετίκοιμεν, τετίκοιτε, τετίκοιεν.

Παρεληλυθός, tempus exactum.

Honoravi I.	ἔπασα, ἔπασας, ἔπασε.	ἔτίσαμεν, ἔτίσατε, ἔπασαν.
Honorauerim.	2. τίσω, τίσης, τίση.	τίσωμεν, τίσητε, τίσωσι.
Honorauerim.	3. τίσοιμι, τίσοις, τίσοι.	τίσοιμεν, τίσοιτε, τίσοιεν.

Ἀόριστος, indefinitum tempus.

Honoravi I.	ἔπον, ἔπες, ἔπε.	ἔτιώμεν, ἔτίετε, ἔπον.
Honorauerim.	2. τίω, τίης, τίη.	τίωμεν, τίητε, τίωσι.
Honorauerim.	3. τίοιμι, τίοις, τίοι.	τίοιμεν, τίοιτε, τίοιεν.

Μέλλον futurum.

Honorabo I.	τίσω, τίσεις, τίσει.	τίσωμεν, τίσητε, τίσωσι.
Honoraburo.	2. τίσοιμι, τίσοις, τίσοι.	τίσοιμεν, τίσοιτε, τίσοιεν.

Ἐσόμενος, futurum remotius.

Honorabo I.	πῶ, πῆς, πῆι.	πῶμεν, πῆτε, πῶσι.
Honoraburo.	2. ποιῶμι, ποίς, ποίσι.	ποιῶμεν, ποίσιτε, ποιῶσιεν.

Πρόσθετικός, futurum imperandi.

Honora, vel honorato.	{	τίε, πέτω,	τίετε, τίεπωσαν.
		τέπικα, τεπικέτω,	τετίκατε, τεπικέτωσαν.
		τίσον, λισάτω,	τίσατε, τισάτωσαν.
		τίε, τίέτω,	τίετε, τίέτωσαν.

Ἀπαρέμ-

Ἀπαρέμφατα. *verba infinita, seu impersonalia.*
quodlibet omnium temporum.

Honorare, vel
 Honorauit. τίειν, τετικέσθαι, τίσαι, τίειν, τίσειν, τιέειν.

Μετοχαί. *Participia omnium temporum.*

Honorans, vel
 Honoraturus. τίων, τετικός, τίσας, τίων, τίσαν, τιών, έντος.

De Passiuis.

- Ενεσώσ. { 1. τίομαι, τή, τίεται, τίομεθα, τίεσθε, τίονται.
 2. τίωμαι, τή, τίηται, τίώμεθα, τίηθε, τίονται.
- παρτα. { 1. Επόμην, έτις, έτίετο, έτιόμεθα, έτίεσθε, έτίοντο.
 2. πόμην, τίοιο, τίοιτο, ποίμεθα, τίοιθε, τίοντο.
- παρακεί. { 1. τέπμαι, τέπσαι, τέπται, τετίμεθα, τέπεσθε, τέπνθ.
 2. τετώμαι, τετή, τετήθ, τετώμεθα, τετήθε, τετήντο.
- ύπερσπυ. { 1. έτέλιμην, έτέπιστο, έτέπιτο, έτετίμεθα, ιεθε, έτέπντο.
 2. τετόμην, τετήο, τετήτο, τετήμεθα, ήθε, τετήντο.
- παρελη-
 αυ. { 1. έτίθην, έτίθης, έτίθη, έτίθημεν, έτίθητε, έτίθησαν.
 2. πθώ, πθής, πθη, τιθώμεν, τιθήτε, τιθώσι.
 3. τιθειν, τιθείης, τιθειή, τιθειήμεν, τιθειήτε, τιθειήσαν.
- Αόεις. { 1. έτήν, έτής, έτή, έτήμεν, έτήτε, έτήσαν.
 2. τιώ, τιής, τιή, τιώμεν, τιήτε, τιώσι.
 3. τειήν, τειής, τειή, τειήμεν, τειήτε, τειήσαν.
- Μέλλων { 1. τιθήσμαι, τιθήση, τιθήσεθ, τιθησόμεθα, ήσειθε, ήσονται.
 2. τιθησοίμην, ήσοιο, ήσοιτο, τιθησοίμεθα, ήσοιθε, ήσονται.
- Εσομε-
 νος. { 1. τιήσμαι, τιήση. νι τίομαι.
 2. τιησοίμην, τιήσοιο. νι τιησοίμην.
- Μετ' ο-
 λιγ. { 1. τετίσμαι, τετίση. νι τίομαι.
 2. τετισοίμην, τετίσοιο. νι τετισοίμην.

ποιω ω, τίω, τίεσθε, τίεσσαν.
 φροσάτ. { τέτισο, τετίδω, τέτιθε, τετίδωσαν.
 τίθιτι, τίθίτω, τίθιτε, τίθίτωσαν.
 τίθητι, τίήτω, τίήτε, τίήτωσαν.

Ἀπαρέμφατα, *infinita omnium temporum.*

Hona-
 xaci. τίεσθαι, τετίδω, τιθήναι, τήναι, τιθήσεσθ, τήσεσθ, τελίσεσθ.

Μετοχαί,

Μετοχαί, participia omnium temporum.

Honoratus, vel
Honorandus.

πόμεν Θ, τεπμέν Θ, πδεῖς, τειεῖς, τεδησόμεν Θ, πηόμε-
ν Θ, τεπσόμεν Θ.

De verbo medio .i. actiuo & passiuo.

- Εἶνε. { 1. Τίωμαι. vt passiuum 1.
2. τίωμαι, vt passiuum 2.
- παρεστ. { 1. Επόμεν, vt passiuum 1.
2. ποίμην, τίοιο, τίοιτο. τιοίμεδα, τιοίδε, τιοίντο.
- παρεκεί. { 1. τέπα. vt actiuum 1.
2. τετίκοιμι.
- ὑπερστ. { 1. ἐτελίειν. vt actiuum 1.
2. τετίοιμι. vt actiuum 2.
- παρελιλ. { 1. ἐπσάμην, ἐτίσω, ἐτίσατο, ἐπσάμεδα, αδιε, αιντο.
2. τίωμαι, vt presens secundum passiuum.
3. πσάμην, τίσαο, τίσατο, πσάμεδα, αδιε, αιντο.
- Αοριστ. { 1. ἐτιόμην, vt primum imperf. pass.
2. τίωμαι, vt presens 2. pass.
3. τιοίμην, vt imperf. 2. med.
- μέλλον. { 1. τίσομαι, vt presens pass. 1.
2. τισοίμην, vt imperf. 2. med.
- ἔσομεν, { 1. τιέμαι, τιῆ, τειῆ, τιέμεδα, εἶδε, εἶνται.
2. τιοίμην, τιοῖο, οἶτο, τιοίμεδα, ιοῖδε, οἶντο.
- ἄσφικτικῶς { τίς, ἔδω, τίεδε, θωσαν.
τέτιε, τετίετω, τετίετε, ἐπωσαν.
τίσαι, τισάδω, αδιε, ἀδωσαν.
τιῶ, τιῶ, ...
- Απρέμο. τίεδε, τετίεσαι, τισαδε, τίεδω, τίσαδε, τειῆδε.
Μετοχαί. τίομαι Θ, τετιός, λισάμην Θ, τιομέν Θ, λισόμεν Θ,
τιέμεν Θ.

De Paracimeno, & Futuro primis actiuis.

Paracimennon fit in $\kappa\alpha$, & Mellon in $\sigma\omega$: Verba tamen in $\pi\omega$, $\epsilon\omega$, $\phi\omega$, mittant in $\phi\alpha$, & $\psi\omega$. Verba in $\kappa\omega$, $\gamma\omega$, $\chi\omega$, in $\chi\alpha$, & $\xi\omega$. quibus adde aliqua in $\zeta\omega$, $\sigma\omega$, vel $\pi\omega$.

Verba in $\lambda\omega$, $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$. faciunt futurum per easdem immutabiles, correpta penultima, & circumflexa vltima. vt $\psi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$, $\psi\acute{\alpha}\lambda\omega$. Ex diphthongo, vel consonante tolle posteriorem.

De formatione temporum.

Imperfectum fit à presenti vltima in $\sigma\upsilon$; in principio augeatur per ϵ , si verbum incipit à consonante: vt $\tau\acute{\iota}\omega$, $\epsilon\tau\acute{\iota}\sigma\upsilon$.

Sed si thema incipit ab α , ϵ , \omicron , mutabis α , & ϵ , in η : & \omicron , in ω . Similiter α , in η : $\alpha\upsilon$, in $\eta\upsilon$: \omicron , in ω . reliquæ vocales, aut diphthongi manebunt.

De Paracimeno.

Paracimemi prima syllaba eadem est qua infecti, dum thema incipit ab aliqua vocali, aut à ρ , $\chi\eta$, $\gamma\upsilon$. aut si augmentum ϵ , fiat longum positione: vt $\sigma\tau\acute{\epsilon}\rho\omega$.

Sed si ϵ , breue maneatur, aut anceps (vt $\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\phi\omicron\upsilon$) litera prima thematis super augmentum geminabitur. vt $\acute{\epsilon}\tau\acute{\iota}\sigma\upsilon$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\chi\alpha$: $\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\phi\omicron\upsilon$, $\gamma\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\phi\alpha$.

Incipientia à crasis, geminant tenues, vt $\delta\acute{\upsilon}\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\delta\upsilon\sigma\eta$.

Si thema fit in $\lambda\omega$, $\mu\omega$, $\nu\omega$, $\rho\omega$, ex duabus consonantiis perit posterior; & ϵ , $\epsilon\iota$, $\alpha\iota$. vertuntur in α .

Hæc verba accipiunt η , ante κ , nec mutant ϵ , in α , $\kappa\acute{\alpha}\mu\omega$, $\delta\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$, $\nu\acute{\epsilon}\mu\alpha$, $\beta\acute{\rho}\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\gamma\acute{\epsilon}\mu\omega$. & $\tau\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon\mu\mu\kappa\alpha$, vel $\tau\acute{\epsilon}\tau\mu\mu\kappa\alpha$.

~~Incipientia à crasi, geminant tenues, vt δύω, τέδυσσ.~~ Mittunt υ , vt $\tau\acute{\epsilon}\tau\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\alpha\lambda\alpha$: $\kappa\acute{\rho}\acute{\iota}\nu\omega$, $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\kappa\alpha$. Reliqua in $\nu\omega$, mittunt υ , in γ , quia sequitur κ .

De plusquam perfecto.

Accipit ϵ , super Paracimennon, sed si perfectum non geminat, vtriusque idem erit initium. $\eta\acute{\rho}\kappa\alpha$, $\eta\acute{\rho}\kappa\epsilon\upsilon$.

De Pa-

De Paralelythoto, siue exacto, quod ab aliis aoristus primus dicitur.

Ex the-
mate puro
quædam
pura ma-
nent, vt
ἐλάω,
ἔλευα, ἔ-
χεια, ἔ-
λαα ἔκεια

Fit à futuro vltima in α, vt τίσω, ἔτισα: φανῶ, ἔφνηα.

* Penultima semper producitur, quare α, vertitur in η: in

ει: αι, in α, vel η.

Finita in λω, μω, νω, ρω, abiciunt alteram immutabilem:

φελῶ, ἔφληα.

* Positio necessaria non indiget mutatione. πέρθω δέρκω.

De Aoristo primo, qui ab aliis secundus.

Idem est cum infecto, sed necessariò habebit in penultima

vnam ex ancipitibus, eamque breuem α, ι, υ: quare si harum

aliqua fuerit in infecto, hic etiam manebit, αι, αυ, η, ω, & ε,

precedente, aut sequente immutabili erunt α. In ceteris verò

ει, & ε, amittunt ε. Sed in λω, μω, νω, ρω dissyllabis ει, erit α:

ἔἠκουον, ἠκουον.

Ex duabus consonantibus perit posterior: vt τύπτω, ἔτυπον.

& ε retrocedit, vt πέρθω, ἔπερασον: δέρκω, ἔδερκον.

Ex finitis in ζω, manet δ, vt φράζω, ἔφραγον.

Ex duplici σ, vel duplici τ, fit γ, vt ὀρύπτω, ὄρυζον.

* Denique peribit porius hic aoristus, quā penultimam pro-
ducatur, aut ε, habeat in penultima.

ἔλασεν, ἔλασαν. Aorist. non sunt, sed infecta.

De Esomeno, quem alij futurum secundum.

Fit ab aoristo, ον, in ῶ, sine augmento. atque ita quacum-
que carent aoristo, carebunt & esomeno.

De mediis præteritis, & plusquamperfectis.

Similia sunt præteritis actiuis, sed aoristi in ον, characteri-
sticam habent, vt ἐλάον, ἐλάσαν, ἐλάσθην, ἐλάσθη, ἐλάσθησαν, ἐλάσθησαν.

πέρθηναι.

Penultima pro ει, habet αι, λέιπω, λέιδο. Item α, erit α,

vel η: δάμνω, ἔδην. Et αι, erit η: διακάνω, φάινω. & in dis-

syllabis ε, vertitur in ο. μέρω, μερῶ, μέωρα: λέγω, λέλογα.

τρίπω, ἴτρωτα, ἀρέω, ἀίτρωτα.

De formatione passiuorum.

Præteritum in $\kappa\alpha$, $\chi\alpha$, $\phi\alpha$, format passiuum in $\mu\alpha\iota$, $\gamma\mu\alpha\iota$, $\mu\mu\alpha\iota$. in contractis in $\sigma\mu\alpha\iota$, si modo habeant futuri penultimam breuem: vt $\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\iota\lambda\acute{\alpha}\omega$. quibus adde characteristicam τ , δ , δ , ζ . η . vt $\alpha\nu\acute{\iota}\pi\omega$, $\alpha\delta\omega$, $\pi\epsilon\acute{\iota}\delta\omega$, $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\delta\rho\acute{\upsilon}\sigma\omega$. Attici sæpe in $\sigma\mu\alpha\iota$. Tertia persona pluralis deest, si tertia singularis definit in $\tau\alpha\iota$ purum. Ita etiam carebit passiuum secundo Paracim. & Hyper syntelico, quæ suppleuntur per participium & verbum substantiuum. De Paralelythoto.

$\Sigma\alpha$, $\xi\alpha$, $\psi\alpha$, in $\theta\alpha\nu$, $\chi\theta\alpha\nu$, $\phi\theta\alpha\nu$. Si actiuo desit σ , verte α , in $\theta\alpha\nu$, $\epsilon\psi\alpha\lambda\alpha$, $\epsilon\psi\acute{\alpha}\lambda\theta\alpha\nu$.

De Futuro Mello.

$\Sigma\omega$, $\xi\omega$, $\psi\omega$. in $\theta\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\iota$, $\chi\theta\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\iota$, $\phi\theta\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\iota$. Si non sit σ , in actiuo muta ω , in $\theta\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\iota$, $\psi\alpha\lambda\acute{\omega}$.

De Met'olig.

$\tau\epsilon\tau\acute{\iota}\sigma\mu\alpha\iota$, & $\tau\epsilon\tau\acute{\iota}\sigma\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$, à secunda persona præteriti passiuu $\alpha\iota$, in $\sigma\mu\alpha\iota$, & $\sigma\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$.

De verbis circumflexis.

Ex verbis in $\acute{\epsilon}\omega$, $\acute{\alpha}\omega$, $\acute{\omicron}\omega$ fiunt circumflexa, quæ producunt penultimam futuri per n . sed $\omicron\omega$, per ω .

Carent medio præterito, & ei coniunctis, vt fere omnia verba in ω , puro.

Fiunt contractiones in præsentibus & imperfectis. in reliquis variantur modo barytonorum.

Evesw's { 1. $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\omega}$, $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\epsilon\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\iota\varsigma$, $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\epsilon\iota$ $\acute{\epsilon}\iota$. Plur. $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\mu\epsilon\nu$ $\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$
 $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\epsilon\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\iota\tau\epsilon$, $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\kappa\sigma\iota$ $\acute{\epsilon}\sigma\tau$.

2. $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\omega}$, $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omega\mu\epsilon\nu$ $\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$,
 $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\eta\tau\epsilon$ $\eta\tau\epsilon$, $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omega\sigma\iota$ $\acute{\omega}\sigma\iota$.

παρτ. { 1. $\epsilon\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\nu$ $\kappa\nu$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\epsilon\varsigma$ $\epsilon\iota\varsigma$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\epsilon\iota$ $\epsilon\iota$. P. $\acute{\epsilon}\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\mu\epsilon\nu$ $\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu$,
 $\acute{\epsilon}\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\epsilon\tau\epsilon$ $\acute{\epsilon}\iota\tau\epsilon$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\nu$ $\kappa\nu$.
 2. $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\mu\iota$ $\omicron\acute{\iota}\mu\iota$, $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\iota\varsigma$ $\omicron\acute{\iota}\varsigma$, $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\iota$ $\omicron\acute{\iota}$. P. $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\mu\epsilon\nu$ $\omicron\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$,
 $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\iota\tau\epsilon$ $\omicron\acute{\iota}\tau\epsilon$, $\pi\acute{\omicron}\acute{\iota}\acute{\epsilon}\omicron\iota\epsilon\nu$ $\omicron\acute{\iota}\epsilon\nu$.

ἄποστακτ. ποιέει εἰ, ποιέεται εἶτο. Ρ. ποιέετε εἶτε, εἶτωσαν, εἶτωσαν
 Ἀπαρεμφ. ποιέειν ποιεῖν.

Μετοχ. ποιέων ἄν, ποιέουσα ἕσα, ποιέον ἕν.

Vox passiva.

Εἶδες. { 1. Ποιέομαι ἕμαι, ποιέη ἢ, ποιέεται εἶτο. Ρ. ποιέομαι
 ἕμεθα, ποιέειτε εἶδετε, ποιέοντο ἕντο.
 2. ποιέωμαι ὦμαι, ποιέη ἢ, ποιέηται ἢτο. Ρ. ποιέομαι
 ὦμεθα, ποιέειτε ἦδετε, ποιέοντο ὦνται.

παραστ. { 1. Εποιέομην ἕμην, ἐποιέει ἕ, ἐποιέεται εἶτο, Ρ. Εποιέομαι
 ἕμεθα, ἕμεθα, ἐποιέειτε εἶδετε, ἐποιέοντο ἕντο.
 2. ποιέομην, οἶμην, ποιέοιο οἶτο, ποιέοιτο οἶτο, Ρ. ποιέομαι
 ὀμεθα, οἶμεθα, ποιέοιτε οἶδετε, ποιέοντο οἶντο.

ἄποστακτ. { ποιέει ἕ, ποιέειν εἶδω. Ρ. ποιέειτε, εἶδετε, ποιέειν
 ἕσαν εἶδωσαν.

Ἀπαρεμφ. ποιέειν, ποιεῖν.

ποιέομαι ὀ ἕμαι ὀ, ποιέομένη ἕμένη, εἶμενον ἕμενον.

Verba in αω.

Εἶδες. { 1. Βοάω ὦ, βοάεις ἄς, βοάει ἄ. Ρ. βοάομεν ὦμεν, βοάε-
 ται, ἄτε, βοάσθε ὦσθε.
 2. Βοάω ὦ, βοάεις ἄς, βοάει ἄ, Ρ. βοάομεν ὦμεν, βοάειτε
 ἄτε, βοάσθε ὦσθε.

παραστ. { Εβόων ὦων, ἐβόαις αἰ, ἐβόαι α, Ρ. ἐβοάομεν ὦμεν,
 ἐβοάετε ἄτε, ἐβόων ὦν.

Βοάομι ὦμι, βοάοις ὦς, βοάοι βοῶ. Ρ. βοάομεν ὦμεν,
 βοάοιτε ὦτε, βοάοισιν ὦσιν.

ἄποστακτ. Βόαι α, βοάεται ἀπω, Ρ. βοάετε ἄτε, βοάετωσαν, ἀπώσαν.

Ἀπαρεμφ. βοάειν, βοάειν.

μετοχαι βοάων ὦν, βοάουσα ὦσα, βοάον, βοῶν.

Passivè.

Εἶδες. { 1. Βοάομαι ὦμαι, βοάη ἄ, βοάει ἄτο. Ρ. βοάομαι
 ὦμεθα, βοάειτε ἄδετε, βοάοντο ὦντο.
 2. Βοάωμαι ὦμαι, βοάη ἄ, βοάηται ἄτο. Ρ. βοάομαι
 ὦμεθα, βοάειτε ἄδετε, βοάοντο ὦνται.

πρεστ. { 1. Εβόων, βων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α, Ρ. ἐβοάομεν ὦμεν,
ἐβοάετε ἄτε, ἐβόων, βων.
2. Βοάομι ὦμι, βοάοις ὦς, βοάοι ὦ. Ρ. βοάομεν ὦμεν,
βοάοιτε ὦτε, βοάοιεν βοῶεν.

προστακ. Βόαε α, βοάετω ἄτω. Ρ. βοάετε ἄτε, βοάετωσαν ἄτωσαν.

Ἀπαρεμφ. Βοάεδιζ βοῶδιζ.

Μετοχαι. βοάομεν Θ, ὦμεν Θ, βοαομένη ωμένη, βοαόμενον,
ώμενον. Verba in ω.

ἐπεσῶς { χρυσῶ ὦ, χρυσῶεις οἷς, χρυσῶει οἷ. Ρ. χρυσόομεν ἔ-
μεν, χρυσῶετε ἔτε, χρυσῶει ἔπι.
χρυσῶ ὦ, χρυσῶεις οἷς, χρυσῶει οἷ. Ρ. χρυσόομεν ὦ-
μεν, χρυσῶετε ὦτε, χρυσῶει ὦπι.

πρεστ. { 1. Ἐχρυσῶν εν, ἐχρυσῶες ες, ἐχρυσῶε ε, Ρ. ἐχρυσόομεν
ἔμεν, ἐχρυσῶετε ἔτε, ἐχρυσῶεν εν.
2. χρυσόομι, οἷμι, χρυσόοις οἷς, χρυσόοι οἷ. Ρ. χρυ-
σόομεν οἷμεν, χρυσόοιτε οἷτε, χρυσόοιεν οἷεν.

προστ. χρυσῶεῖς, χρυσῶετω ἔτω. Ρ. χρυσῶετε ἔτε, χρυσῶέ-
τωσαν ἔτωσαν.

Ἀπαρεμφ. χρυσῶεν, χρυσῶν.

Μετοχαι. χρυσῶων ὦν, χρυσῶοσα ἔσα, χρυσῶον ἔν.

Passivè.

ἐπεσῶς. { 1. χρυσόομαι ἔμαι, χρυσῶη ἦ, χρυσῶε ἦ ἦ. Ρ. χρυ-
σόομαι ἔμεθα, χρυσῶεσθε ἔσθε, χρυσῶον ἦνται.
2. χρυσῶομαι ὦμαι, χρυσῶοι οἷ, χρυσῶο ἦ ὦ. Ρ. χρυ-
σόομαι ὠμέθα, χρυσῶοσθε ὠσθε, χρυσῶον ἦνται.

πρεστ. { 1. Ἐχρυσόομην ἔμην, ἐχρυσῶε ἔ, ἐχρυσῶετο ἔτο, Ρ. ἐ-
χρυσῶομην ἔμην, ἐχρυσῶεσθε ἔσθε, ἐχρυσῶοντο ἔντο.
2. χρυσῶομην οἷμην, χρυσῶοιο οἷο, χρυσῶοιτο οἷτο. Ρ.
χρυσῶομην ὠμέθα, ὠμέθα, χρυσῶοισθε οἷσθε, χρυσῶοιντο οἷντο.

προστ. χρυσῶεῖς, χρυσῶεσθε ἔσθε. Ρ. χρυσῶεσθε ἔσθε, χρυσῶέ-
σθων, ἔσθων.

Ἀπαρεμφ. χρυσῶεδιζ χρυσῶεδιζ.

Μετοχαί. χρυσόμενος έμενος, χρυσομένη κμένη, χρυσομένον έμενον.

De verbis in μ.

A verbis in εω, αω, οω, υω, descendunt verba in μ, addito ι, & geminata prima verbi litera, vt δέω πθέω. deinde penultima producta, & vltima in μ: vt δέω, δίδω, δίδωμι: εάω, ισάω, ισμι, ζάω, ζάωμι, ζάωμι.

Carent mediis præteritis & Esomenis. Reliqua tempora sequuntur coniugationem barytonorum, præter hæc.

Τίδωμι, pono Actiuè.

Ενεσ. { 1. τίδωμι, τίδης, τίδηςσι. P. τίδωμεν, τίδετε, πθείσι. I. πδέασι.
2. πθῶ, πθῆς, πθῆ, πθῶμεν, πθῆτε, πθῶσι.

Παρεστ. { 1. Ετίδωμι, ετίδης, ετίδῃ. ετίδωμεν, ετίδετε, ετίδεσαν.
2. πθείην, πθείης, πθείη. πθείμεν, πθείητε, ησαν. I. πθείην.

Λοεσι. { 1. Είδην, είδης. vt infectum 1.
2. δῶ, δῆς. vt præf. 2.
3. δείην, δείης. vt infect. 2.

ἄρος. { τίδειν, πθέτω. τίδετε, πδέποσαν.
δέπ κὺ δέε, θέτω. θέτε, δέποσαν.

Ἄσαρ. πδέναι, θεΐναι.

Μετοχαί πδέεις, πθείσαι, πθέν. θεΐς, θεΐσαι, δέε.

Passiuè.

Ενεσ. { 1. Τίθεμαι, τίθουσι, τίθεσθαι. πθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.
2. Τιθῶμαι, πθῆ, πθῆται. πθῶμεθα, πθῆσθε, πθῶσθαι.

Παρεστ. { 1. Επθέμην, ετίθεσο, ετίθετο. επθέμεθα, ετίθεσθε, ετίθεντο.
2. πθείμην, πθείσθαι, πθείτο. πθείμεθα, πθείσθε, πθείντο.

Λοεσι. { 1. Εθέμην. vt infect. 1.
2. δῶσθαι, vt πιδῶμαι.
3. δειμην, vt πδείμην.

ἄρος. { τίθεσο, πδέδω. τίθεσθε, πδέδωσαν.
δέσο κὺ θεΐ, θέδω. θέσθε, δέδωσαν.

Ἄσαρ. τίθεσθαι, δέδω.

Μετοχαί πθέμενοι, πθειμένοι, πθέμενοι. δέμενοι, θεμένοι, δέμενοι

Ἰσημι Στο actiuè.

Ἔνεσ.	{	1. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. P. ἴσημεν, ἴσητε, ἴσησθε.	
		2. ἴσῶ, ἴσῶς, ἴσῶν. ἴσῶμεν, ἴσῶτε, ἴσῶσθε.	
παρεστ.	{	1. ἴσην, ἴσης, ἴση.	ἴσημεν, ἴσητε, ἴσησαν.
		2. ἰσαίνν, ἰσαίνης, ἰσαίνη. ἰσαίνμεν, ἰσαίνετε, ησυν. l. ἰσαίνη.	
Ἄδεις.	{	1. ἔσην, ἔσης, ἔση.	ἔσημεν, ἔσητε, ἔσησαν.
		2. ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ.	ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσθε.
		3. σαίνν, σαίνης. vt ἰσαίνν.	
προσπαρ.	{	ἰσαδί, ἰσάτω.	ἰσατέ, ἰσάτωσαν.
		σηδί, σήτω.	σητέ, σήτωσαν.

Απαρεμ. ἰσᾶναι, σήναι, vel σᾶναι.

Μετοχαι. ἰσᾶς, ἰσᾶσα, ἰσᾶν. σᾶς, σᾶσα, σᾶν.

Passiuè.

Ἔνεσ.	{	1. ἰσῶμαι, ἰσῶσαι, ἰσῶ.	P. ἰσῶμεθα, ἰσῶθε, ἰσῶ.
		2. ἰσῶμαι, ἰσῶ, ἰσῶ.	ἰσῶμεθα, ἰσῶθε, ἰσῶ.
παρ.	{	1. ἰσῶμην, ἰσῶσο, ἰσῶτο.	ἰσῶμεθα, ἰσῶθε, ἰσῶντο.
		2. ἰσαίμην, ἰσαίσο, ἰσαίτο.	ἰσαίμεθα, ἰσαίθε, ἰσαίντο.
προσάκπη.		ἰσῶσο, ἰσῶ, ἰσῶσθε.	ἰσῶθε, ἰσῶσθεσαν.
Απαρεμ.		ἰσῶσθε.	
Μετοχαι.		ἰσῶμαι, ἰσῶμένη, ἰσῶμενον.	

Δίδωμι. Do Actiuè.

Ἔνεσ.	{	1. Δίδωμι, δίδως, δίδωσι. P. δίδωμεν, δίδετε, δίδετε. l. δι-	(δίδασθε.)
		2. Διδῶ, δίδως, δίδω. δίδωμεν, δίδετε, δίδετε.	
παρ.	{	1. ἔδιδων, ἔδιδως, ἔδιδω. ἔδιδόμεν, ἔδιδετε, ἔδιδουσαν.	
		2. Διδόνν, διδόνης, διδόνη. διδόνμεν, διδόνετε, διδόνουσαν.	
Ἄδεις.	{	1. ἔδων, ἔδως. vt ἔδιδων.	(l. δίδετεν.)
		2. Δῶ, δῶς. vt δίδω.	
		3. Δόνν, δόνης. vt διδόνν.	
προσ.	{	Δίδωθι, δίδωτω.	δίδετε, δίδετεσαν.
		Δόθι, ἔ, δός, δότω.	δότε, δότεσαν.
παρ.		Διδόναι, δύναι.	
στοχ.		Διδῶς, δίδῶσα, δίδῶν. Δῶς, δῶσα, δῶν.	

Passivè.

Εἶνες.	{	1. Δίδομαι, δίδουσι, δίδονται. P. δίδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.
	{	2. Διδῶμαι, δίδῳ, δίδῶται. Διδώμεθα, δίδῶσθε, δίδῶνται.
παρεστ.	{	1. Εδίδόμην, ἐδίδου, ἐδίδουτο. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, εδόντο.
	{	2. Διδόμην, δίδου, δίδουτο. διδόμεθα, δίδοσθε, δόντο.
Αοεις.	{	1. Εδόν, ἔδου. ἢ ἐδόν, ἔδου.
	{	2. Δῶμαι, δῶ. ἢ δίδῶμαι.
	{	3. Δόμην, δῶ. ἢ δίδόμην.
αρος.	{	δίδου, δίδου.
	{	δῶ, δῶ.
		δίδου, δίδου.
		δῶ, δῶ.

Α' παρ. Δίδου, δῶ.

Μετοχ. Διδόμενος, δίδομένη, δίδόμενον. Δόμενος, δομένη, μενον.
Ζεύγνυμι Iungo Activè.

Εἶνες. 1. Ζεύγνυμι, ζεύγνυς, νυσι. P. ζεύγνυμεν, νυτε, νυσι. 1. ὕσι.
παρεστ. Εζεύγνυ, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυτο. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, νυσαν
αροςικ. Ζεύγνυθι, ζεύγνυτο. ζεύγνυτε, ζεύγνυτωσαν.

Α' παρ. ζεύγνυσαι.

Μετοχ. ζεύγνυς, ζεύγνυσα, ζεύγνυν.

Passivè.

Εἶνες. Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. P. ζεύγνυμεθα, νυσθε, νυνθ
παρεστ. Εζεύγνυμην, ἐζεύγνυσσθε, ἐζεύγνυτο. ἐζεύγνυμεθα, νυσθε, νυντο.
αροςικ. Ζεύγνυσσθε, ζεύγνυσθε. ζεύγνυσθε, νυσθε.
Α' παρ. ζεύγνυσθαι.
Μετ. ζεύγνυμην, ζεύγνυμένη, ζεύγνυμενον.

DE PRÆPOSITIONE.

Decem & octo sunt præpositiones, ἐκ, ἐν, ἐς, σὺν, ὑπὲρ, ὑπὸ, ἀπὸ, ἀπέναντι, ἀντί, ἀμφί, ἐπί, περί, ἀπό, ὑπέρ, ὑπό.

Ἀνά, διά, κατὰ, μετά, ἀμοι, ὑπέρ genitivo & accusativo iunguntur.

Εκ, vel ἐξ, ὑπὸ, ἀντί, ἀπό, genitivo.

Ες, vel εἰς, accusativo.

Εν, σὺν, sexto casui.

παρά, περί, ὑπὲρ, ἐπί, ὑπό, omnibus.

DE ADVERBIO.

Aduerbia qualitatís à genitiuo plurali formantur ν , in σ .
 vt καλῶν, καλῶς.

Aduerbia in $\sigma\epsilon$, $\zeta\epsilon$, $\delta\epsilon$, locum ad quem designant. in $\delta\iota$, &
 ϵ , locum in quo. in $\delta\epsilon\upsilon$ locum ex quo.

ANNOTATIONES AD NOMINA.

Sunt multa nomina irregularia, quorum primum locum
 obtinent reges nominum, quæ falso pronomina dicuntur, qua-
 lia sunt,

Sing. Εγὼ, ἐμῆ, ἐμοί, ἐμὲ. D. νῶ, νῶν. P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν,
 ἡμᾶς.

Sing. Σὺ, σὺ, σοὶ, σέ. D. σφῶ, σφῶν. P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Sing. ἔ, οἶ, ἐ. D. σφε, σφῶν. P. σφεῖς, σφεῶν, σφίσι, σφεᾶς.

Articuli etiam parisyllaba in Θ , & $\Theta\upsilon$ flectunt per $\omega\varsigma$, & $\omega\nu$,
 seruantq; semper ω , cum consonantie articuli. vt μενέλεω ς ,
 εὐγεω ν .

Nomina propria Dorica in σ , circumflexa tollunt σ , in de-
 clinatione, quam mutant in σ , in Accusatiuo, Γασῆς, Δωμᾶς.

Multa parisyllaba in $\circ\Theta$, vel $\epsilon\Theta$, contrahuntur in omni-
 bus Casibus: vt πῶ Θ ῆς, πῶ Θ ῆ, πῶ Θ ῶ, πῶ Θ ῶν, πῶ Θ ῆ, sic
 χρύ Θ ς, ἀργύ Θ ς.

Nomina crescentia in $\iota\varsigma$, si variantur per $\epsilon\Theta$, dicuntur
 primum υ : si per $\upsilon\Theta$, secundum υ , illa contrahuntur in Da-
 tiuo singulari, & in tribus pluralibus, hæc tantum in tribus
 pluralibus. vt βότρου ς , βότρη ς .

Parisyllaba in $\tau\iota\varsigma$, & gentilia, & composita à verbis με-
 τῶ, πολῶ, τρεῖ ω . habent etiam rectum. in Ad. unde Latini di-
 xerunt Poëta, Persa, bibliopola, in recto & vocatiuo.

Comparatiua in $\omega\nu$, sic contrahunt casus in α , μείζονα,
 μείζοα, μείζω. Plural. μείζονας, μείζοας, μείζους. Sic ἀπόλλων,
 ποσειδῶν.

Βοῦς, βοῶς, βοί, βῶα καὶ βοῦν, ἄβωδ. Pl. βῶας καὶ βῶς, &c.

Πολύς, πολλή, πολὺ. Genitiuo, πολλοῦ, πολλῆς, πολλοῦ. in Accusativo & Vocativo singul. seruat u.

Μέγας, μεγάλη, μέγα. Genit. μεγάου, μεγάλης, μεγάου. Accusativo μέγαυ.

Πατήρ, πατήρ & καὶ πατὴρ, πατέρι & πατρί. Dativu plur. πατράσι. Sic μήτηρ, θυγάτηρ, γαστήρ.

Ἄνθρωπος, ἀνὴρ & καὶ ἀνδρὺς, ἀνέρι, ἀνδρὶ. ἀνέρας, ἀνδρα. Ζῆς, δῖος, δῖ, δία.

Μέλας, μέλαινα, μέλαυ. χαρίεις, χαρίεσσα, χάριεν.

Comparatiuorum & superl. formatio.

A nominibus in ο, fiunt comparatiua & superlatiua ε, in τερ & πατ. Sed si ante ο, sit breuis, ex ο, fit ω.

A nominibus in ι, in ὑτερ & ὑτατ. A nominibus imparisyllab. à neutra terminatione in σερ & σατ.

ἄγαθος, ἀμείνων sine superl. ἀρείων, ἀεὶς & βαλτίων, βέλπυς & κρείπτων, κρέπυς & λαίων, λῶς & ἀγαθώτατ.

κακός, κακίον, κάκισ & χείρων, χερίων, χείεις & καλός, καλλίον, κάλλιστος. Αἰσχρός, αἰχρίων, αἰχριστός. Ἐχθρὸς, ἐχθρίων, ἐχθριστός. Ράδι & ράων, ρᾶς & φίλ & φίλτερ & φίλτατος, & φιλότερος, φιλότατος. Ἰσχυρός, ισχυρίων, ισχυριστός. Μείζων, μέγιστος. Πολύς πλείων & πλέων, πλείστος. Μικρός, ὀτερ & ὀτατ. vel compar. ἐλάπιον, ἥπιον, μείων. superl. ἐλάχιστος.

ANNOTATIONES AD VERBA.

Hæc ferè sunt circumsflexa quæ faciunt futuuum in ἔσω, Αἰδέω, ἀρχέω, ἔω, νημέω, ὀλέω, πονέω, τελέω, ζέω, αἰδέομαι, αἰνέω, ἀχθέομαι, δέω, καλέω, κορέω, πεδέω, φορέω, φρονέω.

Hæc mittunt in ἄπω. Αἰσάομαι, αἰράομαι, γελάω, δράω, ἐλάω, ἐράω, θλάω, κλάω, σπάω, φλάω, φοράω, χαλάω. Et quæ habent ε, aut ι, ante α; vt ἔαω, ἄπᾶω. Sed πειράω, & πειράω in ἄπω, & ἥπω.

Hæc mittunt in ὄσω breuiter: ὀρώω, ὀρώω, βῶω. Βέλομαι, δέομαι,

δέομαι, έρομαι, κήδομαι, όιχομαι, φείδομαι, futur. ήσομαι, vt si essent in εω.

Βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω, in medio praterito, & Aoristo assumunt ε. Sed Βάπτω, & σκάπτω, φ.

Ex verbis in ζ. hac faciunt futurum in ξω. Αιάζω, αλαλάζω, αλαπάζω, θρυλλίζω, κράζω, ολόθίζω, όμωςω, παίζω, ρέζω, σενάζω, σιγίζω, σίζω, σφάζω, πρίζω. Sed Βασάζω ξω, & σσι.

Ex duplici η, vel ω, hac faciunt futurum in σω, Ερέσω, ιμάσσω, λεύσω, πάσσω, υνώσω, & πιάσω pro vendere.

Hac non mutant α, in praterito. άω, άίω, άνδέλω, άνδίζομαι.

Hac incipientia ab ε, augentur per ει. έχω, έπομαι, έλω, έστίαω, έβώ, έω, έλκύω, έρπω, έρπίζω, έρωτάω, έζω, έρτάζομαι, έδω, έδίξω, έρύω, έπω, έρέω, έσηκω.

Hac non mutant οι. Οιονίζομαι, οίονοσκοπώ, οίονοπιλώ, οίμω, οίνω, οίνίζω, οισρῶ, οίωμαι, οιακίζω, οιακονομώ, οιακοσρῶ, οιδάίνω, οικερῶ.

Composita à δις, & ευ: & cum prapositione mutante simplicis significatum augentur in medio: vt κατ' έγερθεν: excipiuntur περι, & πρῶ.

DE VERBIS DEFICIENTIBVS.

Non transeunt vltra primum infectum verba in Βω, si praecedat ε, aut in εω, υω, εδω, υδω, λδω, νδω, vt φέρω, όφείω, φαείνω, άγύω, κιάδω, τελέδω, μινύδω, έλδω, σπένδω, κωλίνδω. Adde his έρέχδω, σπέζω. Item Verba in ω precedente muta & liquida: vt μέμλω, δάκνω. Cui additur futurum δήξω, & aorist. έδακον. Item μαρμαίρω cum: similibus.

Finita in άνω non transeunt vltra primum infectum. Sed tamen assumunt alia tempora, vt si essent in έω: vt άμαρτάνω άμαρτέω, ήμέρπηα, άμαρτήσω, aorist. ήμαρτον. Ηε μανθάνω, άμαθέω, άνδάνω ab άδω, λαμβάνω ά λήσω, λανθάνω ά λήθω & c.

In σκω item non transeunt ultra primum infectum, sed accipiunt alia tempora, ut si essent in ω purum: ut γηράσκω, à γηρέω. εὐρίσκω ab εὔρέω, ἀλίσκομαι ab ἀλέω. γινώσκω à γνώω.

Διδράσκω à διδρέω. αορ. διέδραον, partic. διαδράς.

morior. Adde θνήσκω, quasi à θάνω. μ. θανάμαι, ἢ πεθνήξομαι, π. τέθνηκα. αορ. ἔθανον, imper. τέθναδι, infiu. τεθνήαι, part. τεθνηκώς ἢ τεθνεώς.

Anomala in υμι.

frango. Ἀγνυμι, μ. ἄξω. π. ἦγα, Att. ἔαγα. Parel. ἦξα, Att. ἔαξα
 induo. Ἀμοιένυμι μ. ἀμοιέσω. π. ἡμοίεσμαι.
 perdo. Ἀπολύω, ἢ Ἀπολλυμι, μ. ἀπολέσω ἢ ἀπολώ. π. ἀπόλεχα.
 Att. ἀπολώλεχα. μ.τ. ἀπολα, Att. ἀπώλα. Parel. ἀπό-
 λεσα, μ. ἀπολώμην.

misceo. Μιγνύω, ἢ μίγνυμι, μ. μιξώ. αβ. ἐμίγην.
 figo. Πιγνύω, κῆυμι. μ. πήξω. μ.τ. πέπηγα. αβ. ἐπάγην.
 tampa. Ρηγνύω, ἢ υμι. μ. ρήξω. μ.τ. ἔρρωγα. αβ. ἔρράγην.
 iuro. Ομνύω, ἢ υμι. μ. ὀμύσω. π. ὀμύκα. Att. ομύμοχα.
 extinguo. Σβενύω, υμι. μ. σβέσω, ἢ σβήσομαι. αβ. ἐσβίην.
 aperio. Πετανύω, ἢ υμι. μ. πετάσω. π. πέπιχα.
 misceo. Κερανύω, ἢ υμι. μ. κεράσω. π. κέρεσμαι.
 valeo. Ρωνύω, ἢ υμι. μ. ράσω. π. ἔρρωμαι. αα. ἔρρώδιην.
 nascor. Φύω, ἢ υμι. μ. φύσω. π. πέφυκα. αβ. ἔφυν. μετ. εὐς εὐίτθ.

Anomala ordine Alphabetico.

duco. Ἄγω. μ. ἄξω. π. ἦχα. Att. ἀήχα, αβ. ἦρον. Att. ἦχαρον.
 miror. Ἄγμαι. μ. ἀράσομαι. π. ἦγασμαι, αα. ἦγάδιην. μαα.
 ἠγασάμην.
 tollo. Ἐρέω. ω. μ. ἐρήσω. π. ἠρήκα. αβ. εἶλον.
 eligo. Αἰρέωμαι. οδμ. μ. αἰρήσομαι. π. ἦρημαι. αα. ἠρέδιην, μεβ.
 εἰλόμην.
 doleo. Ἀχθόμεαι. μ. ἀχθίσσομαι. ἢ ἀχθίσσομαι. αα. ἠχθέδιην.
 gradior. Βαίνω. μ. βήσομαι. π. βέβηκα. αβ. ἐβίην. μετ. βᾶς, ἐάντθ.
 iacio. Βάλλω. μ. βαλώ. π. βέβληκα. αβ. ἔβαλον.

volo	Βύλομαι. μ. βελήσομαι. π. βελέημαι. αα. ἐβυλήθην.
vino	Βίωω. ᾧ. μ. βιώσω. π. βεβίωκα. αβ. ἐβίον. μετ. βιούς, βιούντος.
duco	γχοῦ Γαμέω. ᾧ. γαμήσω. π. γγάμηκα. αα. ἔγημα.
fit	Γίνομαι. καὶ γίγνομαι. μ. γενήσομαι. π. γγένημαι. αα. ἔγεν- νησάμην. μαβ. ἐγενόμην. μπ. γέγονα.
divido	Δαίω. μ. δάσω. πω. δέδασμαί.
scio	Δαίω. μ. δαήσω. ππ. δεδάημαι. αβ. ἐδάην.
ligo	Δέω. μ. δήσω. ππ. δέδεμαι. αα. ἐδέθην.
rogo	Δέομαι. μ. δείσομαι. π. δεδέημαι. αα. ἐδείθην.
tordeo	Δάλλω. μ. δήξω. π. δέδηχα. αβ. ἔδακον.
timeo	Δείδω. μ. δείσω. π. δέδεκα. μπ. δέδοικα. Ionice δέδρα.
videor	Δοκέω. ᾧ. μ. δόξω. π. δέδοικι.
possum	Δυνάμαι. μ. δυνήσομαι. π. δεδυνήμαι. αα. ἐδυνήθην.
video	Εἶδω. μ. εἶσομαι, καὶ εἰδήσω. μπ. εἶδα. μ. ὑπερσ. ἤδειν. αβ. εἶδον, καὶ ἴδον προσ. ὄς. εἰδείην. ᾧ. εἶναι.
dico	Εἶρω. μ. εἶρω. π. εἶρηκα. ππ. εἶρημαι. αα. ἐρρήθην, καὶ ἐρρέθην. μετ. ῥηθεῖς, ῥηθέντι & αα. εἶπα. αβ. εἶπον. προσ. εἶπέ, εἶπάτω. opt. ὄς. εἶποιμι. ω. εἶν. ᾧν.
venio	Ἐρχομαι. μ. ἐλεύσομαι. μ. π. ἐλήλυθα. αβ. ἤλυθον καὶ ἤλθον.
interrogo	Ἐρομαι. μ. ἐρήσομαι. μαβ. ἠρώμην.
habeo	Ἐχω. μ. ἔξω καὶ χήσω. π. ἔχηκα. αβ. ἔχον. προσ. χέδι καὶ χέεις. ππ. ἔχημαι. αα. ἐχέθην. μαβ. ἐχόμην.
volo	Θέλω. μ. θελήσω, καὶ ἐθέλω. μ. ἐθελήσω.
sepelio	Θάπτω. μ. θάψω. αβ. ἐτάφην.
volo. as	Ἰπταμαι. μ. πήσομαι, αβ. ἐπήν. μετ. πήσι, πήντι &.
venio	Ἰκνομαι, μ. ἴξομαι. π. ἴξμαι. μαβ. ἰκόμην.
vno	Καίω. μ. καύσω. αα. ἔκηκα. αβ. καύην.
fleo	Κλαίω. μ. κλαύσω, καὶ κλαίσω.
clango	Κλάζω. μ. κλέγξω, πω. κέκληχα.
voco	Καλέω. ᾧ. μ. καλέσω, καὶ καλώ, π. κέκληκα.
sedeo	Καθίζομαι, μ. καθεδέσμαι, καὶ κάθημαι, μ. καθήσομαι.
occulto	Κρύπτω. μ. κρύψω, αβ. ἐκρύβην.

GRAMMATICA GRÆCA

pingo	Μάχομαι, μ. μαχέμαι, κ̄ μαχέσομαι, κ̄ μαχήσομαι.
cuo	Μέλωμαι, μ. μελήσω, μπ. μέμηλα.
maneo	Μένω, μ. μενῶ, π. μεμένηκα. αα. ἔμεινα.
memini	Μνημονεύω, μ. μνημονόσω, κ̄ ἀναμνήσομαι, π. μέμνημαι, αα. ἐμνήθην.
puto	Οἶομαι, κ̄ οἶμαι ὄρατ. ὄμιμι, μ. ὀπίσομαι, αα. ὠίθην.
abeo	Οἶχομαι, μ. οἰχήσομαι, π. οἶχθηκα, μαβ. ὄχθην.
abeo	Ὀφείλω, μ. ὀφειλήσω, κ̄ ὀφλήσω, π. ὄφληκα. αβ. ὄφελον, κ̄ ὄφλον.
patior	Πάσχω, μ. πέσομαι, μπ. πέπονθα, αβ. ἔπαθην.
bibo	Πίνω, μ. πῶσω, κ̄ πίομαι, π. πέπωκα, αβ. ἔπον. φρασ. πίσι, κ̄ πίε.
cado	Πίπτω, μ. πισομαι, π. πέπιχα. αβ. ἔπεσον.
fluo	Ρέω, μ. ρεύσω, κ̄ ρύσω, π. ἔρρῆκα, αβ. ἔρρῆν.
tuco	Σεύομαι, αα, ἔστισα, ππ. ἔσωμαι, αα. ἐσούθην.
libo	Σπένδω, μ. σπείσω.
seco	Τέμνω, μ. τεμῶ, κ̄ τμήσω, κ̄ τμήξω, π. τετέμνηκα, αβ. ἔτεμον, κ̄ ἔταμον, κ̄ ἔτμαρον.
curro	Τρέχω, μ. θρέξω, κ̄ δεσμοδομαι, π. δεδράμνηκα. αβ. ἔδραμον.
pario	Τίτω, μ. τίξομαι. μπ. τέτοκα, αβ. ἔτεκον. ααπ. ἐτέχθην.
uro	Τρώω, μ. τρώσομαι, κ̄ φαρδομαι, κ̄ φάρμαι. αβ. ἔτθρον, κ̄ ἔφαρον.
promitto	Υποχρῶμαι, μ. υποχρήσομαι, κ̄ υποσῆσομαι, αβ. ὑπέσην, ππ. ὑπέχημαι, αα. ὑπεχέθην. μαβ. ὑπεχόμην.
fero	Φέρω, μ. οἶσω, π. ἔπινοχα, αα. ἤνευκα, αβ. ἤνευκον, ππ. ἤνευμαι, αα. ἤνεχθην.
tabesco	Φθίνω, μ. φθίω.
horreo	Φρίττω, μ. φρίζω. π. πέφριχα.
fundo	Χέω, μ. χεύσω. αα. ἔχευσα, κ̄ ἔχευα, κ̄ ἔχεα.
gaudeo	Χαίρω, μ. χαιρήσω, κ̄ χαρήσομαι. αβ. ἐχάρην.
pello	Ωθέω, ὤ. μ. ὠσω, κ̄ ὠδήσω. ππ. ἔωσαι.

De verbo εἶμι sum.

Ε'ρες.	{	1. Εἶμι, εἶς ἢ εἶ, ἐστὶ.	P. ἐσμὲν, ἐσθε, εἰσὶ
		2. ὦ, ἦς, ἦ.	ὦμην, ἦτε, ὦσι.
παρατ.	{	1. ἦν, ἦς, ἦ.	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
		2. εἶην, εἶης, εἶη.	εἶμεν, εἶητε, εἶησαν, ἢ εἶεν.
κατερον.		ἦμιν, ἦσο, ἦτο.	P. ἦμεθα, ἦδε, ἦντο.
Μελλ.	{	1. ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσῃ. ἢ ἔσαι, ἐσόμεθα, ἔσθεδε, ἔσονται.	
		2. ἐσοίμην, ἐσοιο, ἐσοιτο.	ἐσοίμεθα, ἐσοιθε, ἔσοιντο.
ἄρος.		ἔστο ἢ ἴδι. ἔσω.	ἔσθε, ἔσωσαν.
Απαρ.		εἶναι.	
Μετο.		ὦν, ἔσα, ὄν.	

De verbo εἶμι, eo. quod & ἴημι.

Præsens.	εἶμι, εἶς, εἶ.	P. ἴμεν, ἴτε, ἴασι.
Med. præf.	ἦα, vel ἦα.	
Plusquam.	ἦεν.	
Fut.	εἶμι. vt præfens.	
Aorist.	ἴον, ἴες, ἴε, ἔσ.	
Imperf.	ἴδι, ἢ εἶ ἴτω, ἔσ.	Infinit. εἶναι, ἢ ἴεναι.

De verbo ἴσθημι. scio.

Præt.	ἴσθημι, ἴσθῃς, ἴσθησι.	P. ἴσθμεν, ἴσθητε, ἴσθησι.
Imperf.	ἴσθον, ἴσθῃς, ἴσθησι.	ἴσθαμεν, ἴσθε, ἴσθατε, ἢ ἴσθαται.
Imper.	ἴδι, ἴσω.	ἴσθε, ἴσωσαν.
Part.	ἴστας, ἴσταντες.	

De constructione.

Nominatiuus semper erit ante omne verbum, serusta concordia. Sed ἀμφω, & δύο dualia sæpius habent plurale verbum. Et Atticè neutra pluralia singulare verbum exoptant: vt ζῶα τρέχει.

Genitiuus à nomine substantiuo vel à prepositione pendet, aut à quibusdam aduerbiis: à verbo nunquam, aut ab adiectiuis nominibus. Nam in illis: Integer vite, sceleris purus, lassus viarum, plenus rimarum, vacuus laboris: & in verbis copia & inopia, deest EK.

vide

vide Vergaram lib. 3. cap. 9. & 21. In omnibus distributivis, comparativis, & superlativis deest ΕΠΙ, vel ΠΕΡΙ. In verbis sensus (si sit genitivus) deest accusativus aliquis: vt ἀκούω τὸ φωνῆς, audio sonum vocis. Verba Apollonij sunt: πίνω τὴν ὕδατ', & ἰσχύομαι, ὅταν ἀπὸ μέγ', & πίνω: ὅταν ὄλον πίνῃ τῆς τοῦ ὕδατος συντάξεως ἀπαπικῆ. Sape deest μέγ', vt ἐλαβε ποδῶς. Præpositio adiuncta verbo sape suum casum retinet: μετέσι ἐμῶς, interest mea negotia. In genitivis, qui falso dicuntur absoluti, deest ΕΠΙ. Demosthenes sape ἐπὶ ἀρχόντ' & Μυσιόφιλος. Adverbia quadam genitivum regunt, quia tunc pro nomine capiuntur: vt ἐνεκα, χάριν, ἐγγύς, πόρρω, μετεξῶ, ἐκ τῶς, ἐξῶ, ἀχει, μέχει, ἕως, πλησῶ, ἀνω, κάτω, ὅλις, & c.

Dativum nulla verba, nullaque nomina regunt, sed cuius orationi per modum acquisitionis aptè iungitur: vt seruiuo regi. s. seruitutem.

Accusativum regunt omnia verba (passivis & substantivis exceptis.) In illis vero, fractus membra, albus dentes, frangitur membra, studui duas horas, pendet libras triginta, patet vlnas tres, & similib. deest ΚΑΤΑ. Sic in illis, Posco te veniam, doceris artes. Nullum enim verbum duos diuerse rei potest regere accusativos.

Vocativus omnino non regitur, sed rem tantum ostendit, cum qua sermonem communicamus.

Sextus casus (nec enim illo Græci carēt) semper à præpositione pendet, vt σὺν μέσσοις, Mysis fauentibus: σὺν ὀπλοῖς cum armis: ἐν καιρῶ, in tempore. Falso docent aliqui Græcos credere sexto casu: quod falsum esse multis argumētis potest ostendi, ex quibus accipe pauca. Cic. Attic. lib. 1. Qua τοποδείξ, quasque historias de ἀμαλδείξ habes? ibid. lib. 4. in πολιτεία. ibid. lib. 10. ἀζηλοποδείξ mea. ibid. lib. 16. nunquam in maiore εὐτοδείξ fui. Ibid. prudentia cum εὐμενείξ. Ibid. ἐν πολιτικῶ γενε. idem lib. 3. ad Q. Frat. Iam εὐτοδυναμείξ nihil alius. idem

idem lib. 6. famil. Non enim seiunctus locus est à philologia,
 & quotidiana συζητήσει. Iuuenal. Penelope melius, melius
 torquetis Arachne. I nunc & οὐδὲ δεῖ, & ἐν ἑσποῖν crede esse
 datiuos.

De relatiuis.

Relatiuis Græci vt Latini vtuntur: sed non raro relatiua
 Græcè trahuntur ab antecedentibus, aut contra: etiam si ver-
 bum aliter poscere videatur: vt vtor libris, quibus habeo:
 ipsum quem queris, ego sum. Neque solum in relatiuis, sed a-
 libi sæpe, casus trahitur à casu: vt, non vacat mihi esse quieto:
 est tibi nomen Petro: Timeo fratrem, ne intus fiet. pro frater.

De verbis.

Verbum omne (iuxta Platonis & Aristotelis sententiam)
 nominatiuum habet, aut aliquid illius vice. Quod si supposi-
 tum defuerit, ex ipso verbo debet elici, vt præcipit Apollonius:
 vt pluit. s. pluuia: tædet me ciborum .i. tedium ciborum me
 tædet, vel tenet.

Actiua verba aut in varios transeunt accusatiuos: vt amo
 literas, præta, venationem: aut in vnum tantum cognate si-
 gnificationis: vt gaudeo gaudium, viuo vitam, seruo serui-
 tutem; sic egeo, indigeo. Et cum dicis, certo tecum, vel tibi,
 dceest certamen.

Passiua omnia suo tantum supposito contenta sunt: vt vir-
 tus laudatur. Si verò additur genitiuus cum ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπὸς,
 casus præpositionis, non passiuorum dicitur.

δὲ τῶν τῶν.

